

Der skal ikke være tvivl om, at Det Konservative Folkeparti gerne ser et globalt, samlet forbud mod produktion og eksport af antipersonelminer; men det ville jo være en tom demonstration, hvis Danmark for at glæde nogle få SF-ølejrdeledere skulle vedtage et særligt forbud, som ikke ville gavne de mange ofre det mindste og kun ville svække det danske forsvar.

Regeringen skal sætte ind med udgangspunkt i de globale konventioner, og Det Konservative Folkeparti vil gerne støtte den linje, regeringen har lagt, og som medfører, at vi aktivt arbejder for et globalt forbud, samtidig med at vi står i forreste række, når det drejer sig om at bekæmpe de dræbende landminer ude i den tredje verden. Og her vil vi godt anmode regeringen om helt at revurdere sit ambitionsniveau, for så vidt angår støttemidler til bekæmpelse af antipersonellandminer. Vi taler ikke om, at Danmark kan nøjes med at støtte med 5 eller 10 mio. kr. Nu skal Danmark følge NATO-parlamentarikernes vedtagelse og virkelig omlægge støtteprofilen, eventuelt i tæt samarbejde med de øvrige nordiske lande.

Det er også vigtigt, at Danmark udnytter sin tekniske ekspertise på området ved at gå sammen med andre lande i EU og Nordamerika og udvikle fælles udviklings- og forskningsprogrammer, så den globale minerydning kan blive helt anderledes effektiv. Det er her, der skal sættes ind, og så kan strategien for at få et globalt forbud fortsætte på andre planer.

Det Konservative Folkeparti skal således afvise beslutningsforslaget.

Jørgen Estrup (RV):

Hvis man én gang har oplevet virkningerne af antipersonelminer i den tredje verden, tror jeg ikke, man taler på samme måde om det bagefter.

Personlig har jeg oplevet det i flere omgange, især i Cambodja, hvor man både ser virkningen på befolkningen, på børn og unge i dagligdagen, ser de problemer, de har, og de forsøg, der gøres fra forskellig side – herunder dansk side – på at hjælpe dem. Men først og fremmest ser man, hvordan et land ikke kan vende tilbage til fredsforhold. Uanset at freden er underskrevet og fastslået politisk, er befolkningen alligevel præget af krigen hver eneste time af dagen, fordi der er den umiddelbare trussel med personelminer, som ikke er ryddet bort.

Jeg synes, det gør disse våben til noget ganske specielt på linje med en lang række andre øde-

læggelsesvåben, som vi fordømmer på det kraftigste, og derfor vil jeg i hvert fald gerne starte med at sige til SF, at vi har stor sympati for indsatsen for stadig at fokusere på de problemer, der er knyttet til antipersonelminer først og fremmest. Det kan sikkert ikke siges tit nok, og der kan ikke gøres nok for at fastholde modstanden mod en sådan type våben.

Når vi går til selve beslutningsforslaget, er der en del af det, som sådan set ikke volder store problemer. Man kan måske oven i købet lidt drillende sige til SF, at tiden er løbet lidt fra det. Bemærkningerne virker en smule gammeldags, i og med at den danske politik i internationale organisationer på en række af disse områder faktisk svarer til, hvad SF beder om nu. Det synes jeg er godt, og det viser jo også, at der nu er en klar dansk linje, som vi fra radikal side er yderst tilfredse med.

Man kan nok sige, at vi stadig kunne øge bidragene på dette område, både til indsatsen i minerydningen og til hjælpen til ofrene og i det hele taget til afhjælpning af problemet. Derfor er der en stor del af beslutningsforslaget, jeg i og for sig ikke ser nogen problemer i. Det er selvfølgelig specielt punkterne 4, 5 og 6, og der er vel heller ikke noget problem i beslutningsforslagets punkt 7.

Men jeg vil godt sige, at jeg ikke er enig i SF's ligestilling af antipersonelminer med andre typer miner. Når vi kommer til spørgsmålet om panserminer og søminer og den slags ting, må vi sige, at de nærmere er våben i al almindelighed, og eftersom vi går ind for nedrustning, er vi også imod den type våben. Men der er en klar forskel på grund af den helt inhumane måde, civilbefolkningen rammes på med antipersonelminer.

Problemet i SF's forslag er nok forholdet til Danmarks forsvar i dag. Vi deler SF's ønske om, at det danske forsvar omstiller sig og indretter sig på, at vi internationalt nu går klart ind for et forbud. Det bør det danske forsvar også gøre, og derfor har vi også bragt det spørgsmål op under forsvarsforhandlingerne. Det må være naturligt, at man nu overvejer, hvordan det kan lade sig gøre.

Men den slags ting tager tid, og jeg synes, vi må se i øjnene – det gør vi i hvert fald i Det Radikale Venstre – at historien også binder i et vist omfang. Vi kan ikke fra den ene dag til den anden ændre det danske forsvars indretning – vi kan i hvert fald ikke sige det med troværdighed – men vi ønsker fra radikal side at nå frem